

[Carl P. Jensen.]

Det er denne for de byggende højst ubehageligt overraskende virkning, man har villet råde bod på med gennemførelsen af det foreliggende lovforslag, som har fået en meget udførlig omtale i bemærkningerne.

Jeg erkender, at jeg ikke helt kan overse, hvorvidt det foreslåede nye stk. 8 til § 36 nu også giver låntagerne den tilsigtede fordel, men både i den højtærede ministers fremsættelse og i bemærkningerne er det klart præciseret, at ændringen foretages for at hjælpe låntagerne ud over de vanskeligheder, de ændrede vurderingsregler har medført, og jeg mener da også, man må kunne sikre, at dette sker. Det kan eventuelt ske ved indførelse af en slags valgfrihed mellem den hidtidige lånegrænse og den nu foreslåede. I hvert fald må der kunne skabes sikkerhed for, at man når frem til det, lovforslaget tilsigter; det kan vi se på i udvalget, hvor vi til den ende må have forelagt forskellige beregninger.

Jeg skal derfor nøjes med at fremhæve, at hovedvægten i det nye stk. 8 i § 36 ligger på det sidste punktum, ifølge hvilket der gives boligministeren bemyndigelse til en efterregulering, hvor der kan påvises en væsentlig forskel mellem den faktiske byggesum og den stedfundne vurdering.

Når det så endelig i den gældende boligstøttelovs § 9, stk. 1, punkt 1), er bestemt, at renten af statslån skal følge de vilkår, der gælder for langfristede statsobligationer, og boligministeriet også i konsekvens heraf nu har ajourført udlånsrenten, ville det være åbenbart urimeligt, om udlånsrenten til kapitel V. A.-byggeri skulle ligge fast. Derfor kan jeg tiltræde den foreslåede ændring til § 12 med indsættelse af et nyt stk. 4 om forhøjede rentesatser. Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag, som vi gerne vil se på i et udvalg.

Men der er imidlertid et andet forhold, som jeg ikke kan undlade at gøre nogle bemærkninger om, når vi nu har fået boligstøtteloven frem til behandling i tinget. Må jeg minde om, at da vi i sin tid havde loven til behandling, udtalte jeg min betænkelighed ved, at de fastsatte rådighedsbeløb skulle lægges fast for hele lovens gyldighedsperiode, simpelt hen fordi vi ikke kunne vide ret meget om den periode, hvori loven skulle gælde. Jeg mindede dengang

om, at loven af 1946 også havde faste rådighedsbeløb, nemlig på 100 mill. kr. om året, men det viste sig, at da loven skulle praktiseres, kunne disse 100 mill. kr. om året ikke slå til. Den viste sig at være uden bund i virkeligheden. Det ærede medlem hr. Lorentzen erkendte, at sådan var det, men føjede til, at det var nu rart i en sådan lov at have et loft over rådighedsbeløbet.

Nu var der vel dengang et og andet, der tydede på, at byggeomkostningerne havde toppet. Kyndige folk erklærede, at vel havde vi dengang en byggeomkostningsindeks på 276, men det anså man for at være for højt. Man henviste til, at de tilbud, der indkom på det tidspunkt, vi behandlede loven, i foråret 1955, lå for højt. Tilbuddene havde nedadgående tendens, men det varede kun kort. Siden da er byggeomkostningerne steget jævnt. Den senest opgjorte byggeomkostningsindeks, for januar, viser en stigning til 300. Denne stigning er baseret på omkostningerne i efteråret 1956. I dag anser alle byggekyndige folk dette tal for at være for lavt i forhold til april 1955, da loven blev vedtaget. Siden da er håndværkerudgifterne steget med rundt regnet 15 pct. Det betyder, at det antal lejligheder, der i dag kan bygges, er tilsvarende ca. 15 pct. mindre end det, alle i april 1955 skønnede man skulle kunne opnå, og det betyder et sted mellem 1 200 og 1 400 lejligheder mindre.

For de lån, der er ydet efter kapitel IV, d. v. s. til parcel- og rækkehuse for mindre-bemidlede, medfører denne udvikling en ganske tilsvarende konsekvens over for de fastsatte håndværkerudgifter, som fremgår af lovens § 32; heller ikke disse vil kunne holde. Det konkrete forslag, vi her har til behandling i dag, medfører nogen forhøjelse af lånesummen for det enkelte hus, for så vidt angår byggeri efter kapitel V. A., idet denne kategori af huse uden videre kan følge de stigende byggeomkostninger, men en tilsvarende mulighed findes ikke for den mindrebemidlede bygherre. Han er henvist til at lade det gå ud over byggeriets standard, og det vil senere kunne medføre omkostninger, der slet ikke står i forhold til de øjeblikkelige besparelser, d. v. s. det bliver dyrt at være fattig.

Derfor vil jeg gerne ved denne lejlighed